

If undelivered return to:
"GLASILLO"
 6117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.
 The largest Slovenian
 Weekly in the United States
 of America.
 Sworn circulation 18,000.
 Issued every Tuesday.
 Terms of subscription:
 For members yearly \$0.84
 For nonmembers \$1.80
 Foreign Countries \$3.00
 Telephone: Randolph 3912

GLASILLO SK. JEDNOTE

OFFICIAL ORGAN
 OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

Največji slovenski tedenik
 v Združenih Državah
 Izhaia vsak torek
 Ima 18,000 naročnikov
 Naročnina:
 Za člane, na leto \$0.84
 Za nečlane \$1.80
 Za inozemstvo \$3.00
 NASLOV
 upravnitvena in upravnitvena:
 6117 St. Clair Ave.
 Cleveland, O.
 Telefon: Randolph 3912.

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Štev. 36. — No. 36.

CLEVELAND, O. 6. SEPTEMBRA (SEPTEMBER), 1927.

CLEVELANDSKIE NOVICE.

— V torek zjutraj ob 3. uri je umrl v mestni bolnici za sušico rojak Jakob Čampelj v starosti 47 let. Ranjki je bil doma iz vasi Laze, fara Hinje, Dolensko. V Ameriko je došel pred 24. leti. Tu zapušča ženo in štiri hčere, v starosti deset do petnajst let. Bil je član društva Sava, št. 87 S. S. P. Zvezze. Počivaj v miru! Preostalim sorodnikom naše iskreno sožalje!

— Zadnjo soboto 27. avgusta se je prvič oglašila teta štokrka pri družini John Braniseli, 1142 Norwood Rd. Za prvi obisk je štokrka pustila dvojčke, dve hčerki. Mati in hčerke so združene. Naše iskrene častitke!

— V sredo popoldne se je ob navzočnosti odbornikov in direktorjev ter drugega občinstva zasadila prva lopata za gradnjo velikega novega poslopja podružnice Slovenske hranilnice, The International Savings & Loan Co., na E. 185. cesti in Killdeer Ave., v Nottinghamu. Poslopje bo veljalo okoli \$175,000. in bo druga največja slovenska stavba v Clevelandu. Obsegala bo moderne bančne prostore za podružnico hranilnice ter veliko gledališče premikajočih slik s 1,400 sedeži. Poslopje bo blizu 100 čevljev široko in 175 čevljev dolgo. Dograjeno bo gotovo do 1. marca, 1928. Gradi ga znana slovenska firma Satkovič brata.

— Dr. Louis J. Perme hodi okrog s cigarami, ki jih deli svojim prijateljem. Kako da ne — v soboto so obiskale vile rojenice njegova hiša in mu prisne krepkega sinčka — prvojenca. Castitamo!

— Nedavno je dnevnik "The Cleveland Press" razpisal več lepih nagrad za najboljše mladinske igralce harmonik našega mesta. Kot smo pričakovali, da jablko ne pada daleč od jablana, tako se je tudi zgodilo. Nas malčki so se naučili od svojih očetov izvrstnega igranja na harmonike. In ko so se delile nagrade, so bili seveda slovenski otroci prvi pri njih. Prvo nagrado je odnesel Louis Somrak, 15800 Waterloo Rd., njegova sestrica pa, Nettie Somrak je dobila prvo nagrado za deklice. Castno priznanje so dobili tudi slediči: George Jurjevich, 5400 Stannard Ave.; Edward Grum, 5332 Homer Ave.; Frank Umek, 5305 St. Clair Ave.; John Novak, 5305 St. Clair Ave.; Rudi Kužnik, 1180 Norwood Rd.; Alphonse Germ, 4734 Hamilton Ave. Torej je videti kot da sploh nične druge ne zna igrati harmonik kot Slovenci. No, tudi na to moramo biti po svoje ponosni.

— Polentar, bodoči ogrski kralj. Dunaj. — V višjih političnih krogih se čuje vest, da sta Anglia in Italija pri volji odobrili italijanskega vojvoda Aosta za bodočega kralja Ogrske v službu da Ogrska zoper premeni način svojo vlado. Vojvoda Aosta je bratranec italijanskega kralja ter velik priatelj diktatorja Mussolinija.

VESTI IZ JUGOSLAVIJE.

Smrtna kosa. Dne 10. avgusta je umrl v deželnici bolnici v Ljubljani Jakob Bašar, posestnik in bivši župan v Stražišču pri Kranju. Z malo v grlu je šel v bolnico na pregled z namenom, da se vrne čez par dni zdrav, pripeljali pa so ga 12. avgusta na dom mrtvoga.

Samoumr. V pondeljek 8. avgusta popoldne je bila pripeljana v brežiško javno bolnico mlada 23-letna žena Marija Štritof, posestnica iz Volčilčevega preko Sotle. Zjutraj je v samomorilnem namenu izplila eno šestnajstinko octove kislilne. Ker je zaužila preveč strupa in je šele kasno prišla v zdravniško oskrbo, ji ni bilo mogoče ohraniti življenja in je temoklno umrla.

Dne 16. avgusta zjutraj je preminul podvratatelj podružnice Ljubljanske kreditne banke v Celju g. Anton Kunej. Smrta ga je pobrala v najlepši moški dobi. Pokojni je bil član načelstva Južnoštajerske posojilnice in član načelstva Zvezne tiskarne v Celju. Poročen je bil s hčerko celjskega veletrgovca g. Majdič in zapušča tri nedostopne otroke.

Umrli sta v Sv. Jederti nad Laškim sosed Ana Knez podobe Bevša, vdova in Marija Rebozel, žena cerkvenega ključarja, prva v starosti 73, druga 59 let.

V živo apno je padla dne 11. avgusta zvečer, ko so gasili pri posestniku Smoletu v Gameljnah pod Šmarino goro živo apno. Domača hči, 19-letna Geni Smoletova je nesla delavcem večer, ko se ji je pri apnenici spodrsnilo in je padla v živo apno, ki jo je strašno ožgallo po obeh rokah. Nesrečno dekliko so v groznih bolečinah pripeljali v delovno bolnišnico v Ljubljano.

Stalež delavstva pri rudniku v Trbovljah. Pri rudniku je zaposlenih okoli 2,200, pri podjetju Dukić pa 1,100 oseb, skupno torej 3,300. Iz številki je razvidno, da je stalež delavstva več kot polovico manjši kot pred dvema leti.

Velika orlovska zmaga. Slovenski Orli so se začetkom avgusta po svojih zastopnikih udeležili velike telovadne prireditve in tekme v Kelmorajnu v Nemčiji. Pri tekmovanju, katerih so se udeležili Nemci, Nižozemci, Avstriji, Švicariji in Italijani, so nastopili tudi naši Orli ter je izmed 210 tekmovcev, ki so bili priglašeni v dvanajsteroboju (to je 12 telovadnih panog), odnesel načelnik Jugoslovanske orlovske zveze br. Ivo Kermavner prvo mesto, br. Karel Ulaga pa klubj rani, ki jo je dobil med telovadbo na roki, peto mesto. Prinesla sta iz Kelmorajna oba zmagovalca vence in diplome.

Požar. Dne 8. avgusta, okrog 1 ure popoldne je iz neznanega vzroka izbruhnil ogenj v vasi Videm blizu St. Janža. Radi silne suše in pomanjkanje vode se je ogenj hitro razširil. Ako ravno so ljudje in gasilci priheli na pomoč, je ogenj uničil več gospodarskih poslopij; a k sreči ni cela vas popolnoma pogorela. Škoda je občutna. Drugi dan ob 2. uri popoldne je pa

toča hudo potolkla po sosednih hribih, tako da je bilo videti kakor da bi sneg pobelli.

Vlak je odrezal roko dne 9. avgusta Fran Bučarju iz Zaloge, župnika Prečna. Šel je k večernemu vlaku, ki vozi ob 11. uri zvečer iz Novega mesta v Stražo, prizigal luč na progi pri Zalogu. Vlak je imel zamudo. Čakal je nanj; kar nenadoma pa je vlak prihitel. Bržkone se je France ustrašil, da je padel z roko pod vlak. Dobil je tudi po obrazu precejšnje poškodbe. Strojevodja je nesrečo opazil; vlak ustavljal v ranjencu so pripeljali v bolnišnico v Kandiju. Domači so zvedeli o nesreči še drugo jutro. Železniški delavci so našli roko ob progi in ugibali, čegava bi bila. Nato so spoznali, da je Bučarjeva.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe sv. pisma je znal skoro vse iz glave. Doma na vrtu je imel zemeljsko votilino, v kateri je imel mrtvsko glavo, sv. kriz in druge sante podobe. Bil je možčudak, toda globoko veren in cel postenjak.

Smrtna ljudskega pesnika. Pri Sv. Trojici pri Moravčah je umrl kmet Valentin Ravnikar, podomaca Mežnarjev Tine v 60. letu starosti. Bil je mož posebne vrste. Zlagal je pobožne pesmi. Sveti pismo in Zgodbe

Sonc in Senca

Zagovori krščanske vere

Spisal

DR. P. ANGELIK TOMINEC O. F. M.

Božje razdetje je nesmisel.

Če kak slavohlepen filozof nikakor ni mogel dosegiti slave, je začel razlagati o bogovih. O teh je bilo najlaže si kaj izmisli, ker jih ni nihče videl. Kaj je bilo torej čudnega potem, če si je kak filozof obenem s svojimi izmišljotinami izmisliči tudi dokaz zanje: bogovi sami so mu vse to razdelili.

Predvsem najdemo v teh besedah trditev, da je nauk o Bogu pravljica, ki so si jo izmisliči slavohlepi modrijani. Da je to nedokazana trditev in zmota, bomo videli pozneje. Dalje pa trdijo naši nasprotniki, da je izmišljotina tudi božje razdetje, ki je po njihovem mnenju sploh nemogoče.

Božje razdetje ne nasprotuje ne božji ne človeški naravi.

Bog je govoril s človekom, s temi besedami stalno označujejo naši nasprotniki to, čemu mi pravimo božje razdetje. Kaj pomenijo te besede? Nič drugega ne kakor to, da je Bog z nadnaravnim razsvetljnjem našega razuma človeku razdel one resnice, ki bi jih človek drugače sploh ne mogel dognati ali pa le z veliko težavo. Ali je to res kaj tako nemogočega? Nikakor ne.

Res je sicer, da nam že stvari same, ki jih vidimo okoli sebe v naravi, oznanjajo Boga in božje lastnosti. Po pravici pravi sv. Avguštín: "Nebo in zemlja in vse, kar je na njih, mi z vsemi strani govori, naj te ljubim; in ne nehajo oznanjati vsem, tako da so neopravičljivi, kateri te ne ljubijo... Vprašal sem zemljo in reka je: Ni sem tvoj Bog, in vse stvari na njej so izpovedale isto. Vprašal sem morja in brezna in živali, ki se gibljejo na zemlji in odgovorile so: Nismo tvoj Bog, išči nad nami! Vprašal sem nebo, sonce, luno in zvezde in rekle so: Tudi me nismo Bog, ki ga iščeš. In rekel sem vsem stvarjem, ki obkrožavajo moje telo: Rekle ste mi o mojem Bogu, da ve niste; povejte mi kaj o njem. In zaklicale so z velikim glasom: On nas je na redil!

"Moje vprašanje je moja potornost in njihov odgovor je njihova lepota. Ti, Gospod, si jih torej naredil; ker si lep, so lepe, ker si dober, so dobre."

Kakšen je Gospod, nas uče stvari s svojo lepoto, s svojo dobroto, s svojim bivanjem. Mnogo torej more spoznati človeški um že iz golega opazovanja božje narave. Toda bolje to spozna, če ga kdo na te posamezne točke opozori. Prav tako je to, kakor če opazuješ delo kakega umetnika, na primer sliko, poslopje, stroj ali kaj podobnega. Že te stvari same po sebi, če jih vidiš, nate napravijo vtis in ti zbudijo spoznavanje do umetnika. Toda izredno se tevo spoznanje zviša in olajša, če ti pri ogledovanju slike, stroja ali kakega poslopja stoji ob strani mojster, ki ti stvar razlagata ter te opozarja na posameznost, ki bi jih drugače komaj opazil ali niti ne razumel. Če je to pri človeškem delu ali umetnini mogoče, ki je končno vendor nekaj človeškega, ali je morda kaj takega nemogoče ali neprimerno za Stvarnika?

Ne moremo si sicer prav predstavljati, kako more zgolj duh, kakor je Bog, razdetje svoje misli brez čutnih sredstev, brez slišnih besedi. — Toda enako neumljivo je tudi, kako more čudno slišana beseda biti sposobna, da prenaša človeške misli, ki nimajo s čutnostjo nikake sličnosti. Prav

rečih na nejasnem, umevno ni-

so mogli učiti drugih, pa tudi če bi jih mogli, niso imeli za to potrebne veljavne (avtoritete), ugleda in moći. Povdariči je treba, da so do spoznanja vsaj nekaterih temeljnih resnic prisli le posamezni modrijani in paganski velenumi. Za doseglo tega spoznanja v splošnem človeški rod nima ne zmožnosti reda, on sodi po njem in kaznuje po njem.

Taka uganka nam je, kako more naša duša, ki je tudi zgolj duh, tvoriti besede, da izražajo njeni misli. Četudi se dejansko to vrši dan za dnevom in smo na to navajeni, vendor tudi uganka nič manjša. Edina razloga za to je božja vsemogočnost in božja modrost. Ce je pa Bog že stvaren z rabi primernih sredstev omogočiti izražanje misli — kar spada nevmovno k popolnosti dušnega bitja — tedaj si pač lahko mislimo, da je mogel tudi sebi izbrati način, kako bo izražal svoje misli in svojo voljo ljudem.

Ali je pa morda božje razdetje nemogoče glede na človeka? Prav tako ne. Prvi in glavni pogoj za to je sprejemljivost človeške narave za božji nauk. In to sprejemljivo človek v resniči ima. Razvidno je to že iz tega, ker ima dušo, ki je podoba božja.

Ce bi bil človek kamen ali kos lesa, bi seveda Bog ne mogel stopiti z njim v duhovno zvezo; tako pa je umsko bitje, ki je že po svoji naravi nagnjeno k resniči. In to sprejetje božjih resnic za človeka nič nponiževalnega ali protinaravnega. Saj moramo tudi v posvetnih stvarih spremlja skozi vse življenje.

Pa pravijo: če človek celo naravnih resnic ne more spoznati in rabi za to razdetja, potem je Bog slab mojster, ker je ustvaril pohabljence!

Res je, človek je "pohabljjen" na svojem umu in volji, toda tega ni kriv Bog, ampak človek sam. Iz božje roke je izšel človek kot krasen umotvor z bistrim umom in plenitveno voljo. Toda greh, izvrini greh, je zastrupil človeka, ga nagnil k slabemu in ga pohabil. In temu pohabljencu mora Bog znova priti na pomoc z razdetjem! Oče mora dati zgubljenemu sinu spet nanovo obliko itd. Kje je torej kriv? Pri Bogu ali pri človeku?

Prarazdetje je le pobožna pravljica.

"Poglej! Ce veruješ Mojzesu in njegovemu svetu pismu, ne smeš verjeti tistega, kar veš."

"Znanost temelji na tem, kar vemo, torej se ne sme mešati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne sme pečati, s tistem se ne sme pečati s tem, kar verujemo. Kajti tisto, kar vemo, ostane neizprmenjeno, če ne, nismo vedeli, temveč samo mislili, se nam je le zdelo. S tistem pa, kar smo videli le v pisanosti ali v prevelikem navdušenju — s tistem se filozofija ne

"GLASILLO K. S. K. JEDNOTE"

Izhaja vsak tork

Lastnina Kranjsko-Slovenske Katoliške Jednote v Združenih državah ameriških.

6117 St. Clair Ave. Uredništvo in upravljanje: CLEVELAND, OHIO.

Telefon: Randolph 3912

Naročnina.

Za člane, na leto \$0.84
Za nedelne \$1.60
Za inozemstvo \$3.00

OFFICIAL ORGAN
of the
GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION
of the
UNITED STATES OF AMERICA
Maintained by and in the interest of the Order.
Issued every Tuesday

OFFICE: 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO.
Telephone: Randolph 3912.

SLAVA DELU

Med raznimi postavnimi prazniki, katere se obhaja v naši novi domovini, se lahko prišteva, (Labor Day) ali "Delavski praznik" med zelo pomenljive, kajti ta dan so posvetile Zedinjene države v počast delavskega stanu; ta dan je proslavila Amerika na slovesen način v sleherni državi.

Minili pondeljek 5. sept. je praznovalo osobito organizirano delavstvo širom Unije s priredbami raznih zborovanj, parad in veselic, da pokaže v prvi vrsti svetu, oklike vrednosti so delavske organizacije in da daje duška svojim čutom na dan, ki je posvečen edinole ameriškemu delavstvu.

Tudi v starem kraju je bila nekaj let nazaj navada obhajati 1. maj kot delavski dan z raznimi obhodi in prireditvami, vendar se je pa obično praznovanje 1. maja iz raznih vzrokov polagoma opustilo. Da, v nekaterih mestih je vladta dan celo prepovedala javne obhode, ker se je bala kakih izgredov. Mesto paradih vrst so se pomikali po ulicah in cestah vojaški kordon, — ali je pa policija delala ovire pri praznovanju 1. maja.

Prav lahko se da torej s tega stališča in vzroka sklepati razliko med starim krajem in Zedinjenimi državami glede praznovanja delavskega dne. V starem kraju so ta praznik s silo zadušili ter odpravili, pri nas tukaj je pa postavno, ali od vlade proglašen in bo ostal v veljavni, dokler bo prostiral ponosni ameriški orel svoje peruti sem od Atlantika pa tja do Pacifika.

Amerika je velika skupina samih delavcev. Nepobita je resnica in fakt, da so se Zedinjene države pospele na tako visoko stopinjo napredka ter bogastva edinole s pomočjo pridnih in marljivih delavnih rok. Kdo drugi je povzdrignil ameriško industrijo tako visoko, kakor delavec, rrokodelec in farmar? Na biljone dolarjev vrednosti raznih izdelkov gre vsako leto skozi delavske roke; na milijone vrednosti skritih naravnih zakladov se spravlja na zemeljsko površje z marljivimi in žužlevimi rokami priprtega ameriškega delavca ki tvega pri tem vse svoje naporne sile, kri in življenje za napredok in blagostanje svoje domovine. Kdo nam zamore navesti pri tem številne žrtve, ali one delavce, ki so se žrtvovali pri svojem vzvišenem poklicu, — globoko pod zemljo in po raznih tovarnah za prospeh in bogastvo svoje domovine? Da, — ti možje zaslužijo največje priznanje, spoštovanje, spomin in slavo. Namesto raznim velmožem iz političnega življenja, naj bi se postavljalo spomenike širom države raje padlim delavskim žrtvam. In čeravno si ne moremo kaj takega misliti, naj bi vendar kazala ameriška vlada svoja priznanje do teh domoljubnih pionirjev s tem, — da bi bolj in povsod skrbela za družine ponesrečenih delavcev. Se bolj v večji meri pa bi dejala Amerika svoje spoštovanje do delavskega stanu s tem, bi mu dajala toliko plače, kolikoršno v resnicu in povsem zaslubi, da bi se s pridnim delom žuljevih rok ne polnilo samo žepe kapitalistov in da bi se ne igralo z življenjem delavca v tako sebične svrhe! — Da bi le primela bodočnost saj nekaj več udobnosti, koristi in priznanja ameriškemu delavskemu stanu, da bomo lahko obhajali praznik delavcev v pravem pomenu besede, — zadovoljni in veseli!

**PRISELJENCI V NEKATE-
RIH POKLICIH**

bili lastniki ali upravitelji hotela.

Osem tisoč priseljencev so bili pomorski kapetani.

Sedem tisoč petsto priseljencev so bili odvetniki ali sodniki. Sedem tisoč petsto priseljencev so bili umetniki.

Sedem tisoč petsto priseljencev so bili gledališki igralci. Šest tisoč priseljencev so bili upravniki svetniki ali upravitelji železnice.

Štiri tisoč petsto priseljencev so bili pisatelji ali uradniki.

Štiri tisoč priseljencev so bili lastniki prevoznih družb.

Štiri tisoč priseljencev so bili lastniki premogovnih skladis, klavnic in skladis blaga.

Tri tisoč priseljencev so bili lastniki gledališč.

Dva tisoč šest sto priseljencev so bili vsečiliščni profesori.

FLIS.

Večja vrednost.

Dva poštenjaka sta se nekoč prepirala, kdo je več vreden, solnce ali mesec.

"Glej," reče eden, "mesec je več vreden, kot solnce, ker nam sije ponoči, kadar je tema. Solnca pa bi že ne bilo toliko treba, ker nam sveti po dnevu, kadar je itak svetlo."

NAJSTAREJSI SLOVENSKI NASELJENCI V AMERIKI

SPISAL REV. DR. HUGO BREN, O. F. M.

(Nedalečenje.)

Potem se je lotil farmarje v Gold Spring, Minn., Stearns okraju. Otdot se je preselil na farme v Eden Lake, kjer je pozneje neko protestantinjo, ki se je pozneje spreobrnila. Tu je obozel, razun treh let, ko ga je "auri sacra fames," (pohlep po zlatu) gnal v coloradske gore, kjer so leta 1858 odkrili zlate rudnike. Pozneje je postal v svojem okraju naravnost imeniten mož. Bil je po vrsti občinski odbornik, učitelj, šolski nadzornik, mirovni sodnik, državni poslanec države Minnesota, kar trikrat. V okrajnem svetu je bil malone do smrti. Umrl je na svoji farmi v Eden Lake 19. julija, 1896. Krajevno časopisje se ga je ob smrti s častjo spomnilo.

Pircova sestra Polona se je v Podbrezjah. omožila s tamkajšnjim posestnikom Nočem. Bratova poročila so ji ukresala misel na Ameriko. Toliko časa ni dala možu miru, dokler ni še njega navdušila zanjo, ali ga vsaj do tega pripravila, da se je vdal. Oče Slovencev Dr. J. Bleiweis, ki v "Novicah," leta 1855 naznana njen odhod, se radi tega malo obregne ob nje. Takole piše:

V četrtek zvečer, 12. julija, je sestra gospoda misijonarja Pircia zapustila Kranjsko deželo in se s svojim možem in štirimi otroci po žeževici čez Dunaj podala v Ameriko; ž njimi je šel tudi mladi kmet Pogačnik, prihodnji ženin starejše hčerke. Noč — tako se imenuje mož g. Pircove sestre — je imel v Podbrezjah nad Kranjem grunt, ki ga je, ker žena ni imela več obstanka v svoji domovini, na vrat na nos prodal in komej toliko zanj skupil, kolikor jim bo za pot v Novi York potreba. Ker imajo gosp. Pirc veliko zemljišča v Ameriki in precej dobre dohodke, bojo že živeli.

— ali gosp. Pirc so že star in če jim jih Bog vzame, kaj pa potlej? Kaj bo proti kranjski kmetiči začel samotož v Ameriki? S čim bo svoje pravice branil? Sicer pa mora v ženinu precej velik plamen ljubezni goreti, da gre za ljubico celo v Ameriko. Bog daj, da bi se presevniki prezgodaj ne kesali."

Dalje poroča, da so nesli s seboj tri od g. Pirca naročene slike našega slavnega slikarja M. Langusa.

Ne vem, kako je mogel Bleiweis Pirca razglasiti za nekakega bogataša, ko so se istočasno vendar doma pobirali darovi za njegov misijon. Opa pač ni razumel Pirčevih pisem, v katerih večkrat obljudbla, da bo svojim rojakom, ce se izselijo v njegovo misijon, odkazal lepa, rodovitna zemljišča. A ta niso bila njegova osebna last. Bil je le nekak vladin zaupnik pri kolonizaciji Minnesota po belih. Kaki so bili njegovih osebnih dohodki, o katerih Bleiweis govori, se vidi iz poročila onega zaljubljenca Pogačnik. Ta je pisal 12. aprila, 1856 svojim staršem med drugim:

"Pri gospodu Pircu sem bil, ko sem prišel, osem mesecov; pa sem videl, da na to vižo ne bom prišel naprej. Gospod nimajo nič dnarjev, zatoraj sem začel se sam oskrbovati, sem šel delat in služit, in Bog mi je dal srečo, da sem se dosti dobro prišel naprej . . ." (Novice, leta 1856).

"Priselniki" so po hudi vožnji srečno prišli na svoje mesto k Sv. Jožefu v Minnesota. Od tam je Polona 7. novembra, 1855 pisala nekemu svojemu znancu:

"Jez vas vse skupaj lepo pozdravim in vam dam vediti, da se nam je na potovanju grozno hudo godilo. Do Hamburga smo hodili prav srečni in veseli. Iz Hamburga smo šli na "damp-schiff," ravno eno saboto zvezcer, vse zdravi in veseli; v nedeljo pa noben drug ni mogel imovit mož. Za seboj je potegnil in v svoji tovarni zaposil še svoja dva brata, Emanuela in Melhijorja, ter slednji še nečaka Gustava Pirc, brata gori omenjenega kranjskega župana. Temu slednjemu je postal denar za vožnjo v prvem razredu. A kaj se zgodi. Par mesecev po Gustavovem prihodu je stric Tone po prefriganosti svojega druga prišel ob yse svoje preženje. Sam je baje kmalu za tem umrl. Druga dva brata sta si šla drugam kruha iskat. Gustav je pa v medkrovju romal nazaj v domovino. Najstarejši nujorški naseljenici se bodo morda še spominjali Tone-a Pirca in nadaljne usode njegove tovarne. Le škoda, da g. župan ni vedel imena njegovega druga. Morda bom o priliki se kaj poizvedel o Tonetu, ako se g. župan posreči najti nekaj njegovih pisem, ki jih hrani v družinskom arhivu.

Kranjski Pirci so prišli iz Tolminskega. So tedaj le v imenskem sorodstvu z misijonarjem Pircem, ki je Kamničan, pa prav kamnički "purgar," ne pa iz Godiča pri Kamniku, kakor se je doslej pomotoma misli. V kamniški krstni knjigi berem, da je bil rojen na Sutni (predmestje Kamnika, kjer stoji župna cerkev) kot sin Jernej in Neže rojene Vavpotič.

V dekanjskem arhivu v Kranju sem našel 16 Baragovih, 10 Pirčevih in eno Antonino pismo, deloma v originalu, deloma v prepisu, iz katerih sem pobral marsikatero dragoceno zrno. Nekaj mi jih je pri tem pričujočim spisu prav prišlo, drugi pridejo še na vrsto.

Melhijorja, ter slednji še nečaka Gustava Pirc, brata gori omenjenega kranjskega župana. Temu slednjemu je postal denar za vožnjo v prvem razredu. A kaj se zgodi. Par mesecev po Gustavovem prihodu je stric Tone po prefriganosti svojega druga prišel ob yse svoje preženje. Sam je baje kmalu za tem umrl. Druga dva brata sta si šla drugam kruha iskat. Gustav je pa v medkrovju romal nazaj v domovino. Najstarejši nujorški naseljenici se bodo morda še spominjali Tone-a Pirca in nadaljne usode njegove tovarne. Le škoda, da g. župan ni vedel imena njegovega druga. Morda bom o priliki se kaj poizvedel o Tonetu, ako se g. župan posreči najti nekaj njegovih pisem, ki jih hrani v družinskom arhivu.

Kranjski Pirci so prišli iz Tolminskega. So tedaj le v imenskem sorodstvu z misijonarjem Pircem, ki je Kamničan, pa prav kamnički "purgar," ne pa iz Godiča pri Kamniku, kakor se je doslej pomotoma misli. V kamniški krstni knjigi berem, da je bil rojen na Sutni (predmestje Kamnika, kjer stoji župna cerkev) kot sin Jernej in Neže rojene Vavpotič.

Rodil se je kot sin gostilničarja v Connecticetu in je že kot deček pokazal svojo posebno nadarjenost. Prodajal je letnike, potem pa ilustrovano biblijo. Kasneje se je združil z nekim, ki je izdeloval mazila za rast las na plešah. Ko je bil 20 let star, začel je izdajati časopis v Danbury, zapletel

— O —

IZ ŽIVLJENJA DROMEDARJA

Kako velika pridobitev bo do avtomobilske zveze skozi puščavo, bo znal centri te tisti, kdor bo poznal vse prijetnosti in neprijetnosti, ki jih nudi dromedar svojim gospodarjem. Med vsemi domaćimi živalmi ni tako uporne in muhaste živali kakor je ravno ta. Rés je sicer, da je zadovoljen z vso-koršno hrano. Ako ni sveže zelenjave na razpolago, je zadovoljen tudi s suhimi vejam, s slamo, in če končno ničesar drugega ne more dobiti, se pokrepča tudi z jermenom, vrvimi in sličnim blagom, ki ga kje potrga. Najbolj čudno je še, da more jesti in žvečiti liste mimoze, ki so vsi posuti s tančimi in ostriimi bodicami, ki prepondejajo tudi usnjate podplalte. Toda kljub tej dobrini, ki pa je tudi edina, ima dromedar samo slabe lastnosti. Vsa-kega tovora, ki mu ga hočejo naložiti, se brani in tem, da pri tem neusmiljeni rjove in tuli, da bi se ga vsak kamen usmilil. Ako hoče kdo dromedarja za-jezditi, mora z enim skokom skočiti v sedlo, ker se dromedar takoj, ko začuti kaj tuje na svojem hrbtu, sunkoma dvigne. Zato imajo začetniki mnogo težkoča pri jezdenju dromedara. Njegova hoja je tako, da povzroči vsem onim, k niso vajeni in ki imajo slabe želodce, morsko bolezzen. Zible je nameč pri hoji neprestano tako kot ladja na razburkanem morju. Jezdeca sploh ne uboga in ravna vedno nasproti njegovi želji. Na to so domaćini že tako vajeni, da ukazujejo živali ravno nasproti, kar želijo, da ugoditi potem njih želji. Vode se tako boji, da ga je treba s silo pripraviti do tega, da prebrede reko. Ker ne zna plavati, ga čež večje reke takorekoč prenešeja. Eden ga vleče v vrv, ki jo je ovil okoli glave dromedara, najprej v vodo, da mu tal zmanjka pod nogami, tedaj ga prednji, ki se nahaja v čolnu, krepko prime za glavo, zadnji pa za rep in ga tako prenesejo čez vodo. Nekateri samci-dromedarji so celo tako neugnani, da grizejo vsakogar, ki se jim približa, celo svojega gospodarja.

Barnum, veliki ameriški "showman."

Tekom petdesetih let je bil Phineas Taylor Barnum glavni zabavnik Amerike "Knez humbuga," kot so Barnuma nekdaj nazivali, je v svojem življenju doživel neštivoči burnih momentov. Bil je večkrat denarno na vrhuncu in kmalu potem zopet brez denarja, ali vsakikrat je znal zopet priti do gostišča potom mojstrskih potez.

Znal je šegetati ljudsko rado-vnost in ni niti obotavil izrabljati humbug. V svojih pisih pa se je razdelil tudi kot velik razkrivalec humbugov na mnogih poljih človeške delavnosti. Od Barnuma izvira slovita fraza, "da se po en bedak (sucker) rodi vsako minutu," katera fraza se dostikrat nadomestuje z bolj uljudnim izrazom "Barnum je imel prav."

Ali vzlje temu je bil Barnum vse prej kot cincinčan šarlatan. Bil je mojster oglaševanja in ljubil je znameno za usmrtilo publiceto.

Rodil se je kot sin gostilničarja v Connecticetu in je že kot deček pokazal svojo posebno nadarjenost. Prodajal je letnike, potem pa ilustrovano biblijo. Kasneje se je združil z nekim, ki je izdeloval mazila za rast las na plešah. Ko je bil 20 let star, začel je izdajati časopis v Danbury, zapletel

— O —

ZIVLJENJSKA DOBA POSAMEZNIH BAKTERIJ.

Eden najbolj zanimivih problemov je ta, koliko časa so bakterije še zmožne življenja,

je Barnum iz potajočega cirkusa in nekolikih menažerij kombiniral ogromni cirkus, "The Greatest Show on Earth," ki še danes obstaja, kakor prav dobro vedo vse otroci v Ameriki in menda po vsem svetu. Za Barnumovega življenja je prihod njegovega cirkusa v vsako nekoliko večje mesto posmenjal praznik, ki se je primerno proslavljal.

Na smrtni postelji je Barnum izjavil, kako mu je žal, da ne more mogel citati članke v časopisih ob njegovi smrti — kar je značilno za človeka, ki je toliko ljubil publicitet.

Ob enem je dal navodila za jeno enosten pogreb, češ da je imel začetni parad tekem petdesetih let svojega delovanja.

AMERISKA JUGOSLOVANSKA ZVEZA

V MINNESOTI.

Ustanovljena v Evele

K. S. K.

JEDNOTA

Ustanovljena v Jolietu, Ill., dne 2. aprila 1894. Inkorporirana v Jolietu, Ill., dne 12. januarja, 1898.

GLAVNI URAD: 1004 N. CHICAGO ST., JOLIET, ILL.

Solventnost aktivnega oddelka znaša 100.61%; solventnost mlinčinskega oddelka znaša 140.26%.

Od ustanove od 1. julija 1927, znaša skupna izplačana podpora \$3,018,073.00

GLAVNI URADNIKI:

Glavni predsednik: ANTON GRDINA, 1055 E. 62nd St., Cleveland, Ohio.

I. podpredsednik: JOHN GERM, 817 East C St., Pueblo, Colo.

II. podpredsednik: MRS. MARY CHAMPA, 311 W. Poplar St., Chisholm, Minn.

Glavni tajnik: JOSEPH ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Pomočni tajnik: STEVE G. VERTIN, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Blagajnik: JOHN GRAHEK, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Dubovni vodja: REV. KAZIMIR CVERCKO, 2618 W. St. Clair St., Indiana-polis, Ind.

Vrhovni zdravnik: DR. JOS. V. GRAHEK, 612 Grant St., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

MARTIN SHUKLE, 811 Ave. A., Eveleth, Minn.

LOUIS ZELEZNICKAR, 2112 W. 23rd Place, Chicago, Ill.

FRANK FRANCIS, 5405 National Ave., West Allis, Wis.

MIHAEL HOCHEVAR, R. F. D. 2, Box 59, Bridgeport, Ohio.

MRS. LOUISE LIKOVICH, 9511 Ewing Ave. So., Chicago, Ill.

FINANČNI ODBOR:

FRANK OPEKA SR., 26—10th St., North Chicago, Ill.

FRANK GOSPODARICH, Rockdale, P. O., Joliet, Ill.

JOHN ZULICH, 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

JOHN DECMAN, Box 529, Forest City, Pa.

JOHN R. STERBENZ, 174 Woodland Ave., Laurium, Mich.

JOHN MURN, 42 Halleck Ave., Brooklyn, N. Y.

MATT BROZENIC, 121—44th St., Pittsburgh, Pa.

RUDOLPH G. RUDMAN, 285 Burlington Rd., Forest Hills, Wilkinsburg, Pa.

UREDNIK IN UPRAVNIK "GLASILA": IVAN ZUPAN, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Vsa pisma in denarne zadeve, tikajoče se Jednote, naj se pošiljajo na glavnega tajnika JOSIP ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill., dopise, društvene vesti, razna naznana, oglase in naravnino pa na "GLASILO K. S. K. JEDNOTE", 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

NAŠI ŽOGOMETNI IGRALCI

Dasiravno gre letošnja sezona najlepše ameriške športne igre (baseball), že h koncu, se s tem člankom tudi jaz enkrat oglašam in poklanjam te vrstice v počast vsem žogometnim igramen naše K. S. K. Jednote.

Ideja o žogometni lige K. S. K. Jednote je bila sprožena pred štirimi leti na konvenciji v Clevelandu. Tedaj je vnet prijatelj žogarjev, brat Frank Opeka iz Waukeganu predlagal uvedbo iste po nasvetu in želji že tedaj obstoječega "teamu" v Waukeganu.

Sprva je bilo zanimanje za to igro v okvirju Jednote bolj skromno. Šele lansko leto je stvar do celo dosegla svoj uspeh, ko se je v našem Clevelandu vršila prva igra za prvenstvo med našimi žogarji. Letošnjo sezono je postalo vse bolj živahno v tem oziru, kajti sedaj imamo že enajst organiziranih igralskih skupin (teamov) širok držav, ki javno nastopajo kot igralci žogometne lige naše K. S. K. Jednote.

Omenil sem že, da postaja zanimanje za to igro tudi med nami vedno večje. Zdaj smo prišli do tega, da se za baseball navdušuje že vse, staro kot mlado. Mladi strastno igrajo, stari jih pa z zanimanjem opazujejo in navdušujejo. Pri tem moramo vpoštovati tudi naš mladi nežni spol, ki se rad udeležuje tehiger. Nasi fantje jim pravijo "rooters."

Kdo, ali le malokdo izmed nas se je zanimal pred leti za žogometne igre. Mnogi izmed nas smo godrnjali nad sinovi, ki so premetavali žogo sem in tja in tekali okoli kakor da bi šlo za Bog zna kakšne koristi; mrzilo nas je tako dejanje in marsikatero opazko smo naredili napram njim, čež žoganje je sama ameriška bedaria!

Tudi jaz sem eden tistih, ki so me žogarji naredili čisto mladega in navdušili za igranje te igre! Ves navdušen opazujem igralce, ki tekajo in love po igrišču večkrat valjajo se v prahu, spodbijajo eden drugega na tla. — ič zato, ako mu žoga prileti v nos ali v rebra, koleno, prst in kamorkoli; naj se pokaže tudi kri, saj imajo seboj priprave kakor zdavnik; hitro ga obvezuje in zopet je v akciji. Mnogim se vidijo gola kolena razparanih hlač; nič ne de, razgreti srce samo strmi in črsto oko samo pazi, kam da fréž žoga, da bo igralec dosegel svoj cilj!

Ako je žoga zadeta, da srči v zrak, vse se zakadi po igrišču, vsak se zadriči v bliskoviti tek; večkrat se dva vržeta eden na drugega, trdeč: "jaz sem bil tukaj prvi," drugi pa trdi: "Žoga je bila prej!" Večkrat se kar na mestu vname hud boj; umpire mora razsoditi, kdo da ima prav.

Dva mojstra, katera igrata največjo ulogo za zmago vsakega igrальнega kluba sta: Oni, kateri žogo meče in oni, ki žogo lov; od teh je vse odvisno, kaščen, da je uspeh. Kdor enkrat zapade to igranje in da ima pred seboj oba kluba, ki znata igrati, nima nič bolj zanimive igre nego je žogometna igra. Ni čuda, ko večkrat čitamo koliko sto tisoč Amerikancev da se dnevno udeležuje iger profesionalnih žogarjev.

Imel sem priliko videti in biti navzoč z našimi igralci na več igriščih, ki so se merili eden z drugim. Veselje jih je opazovati, kako navdušeno se bore z vsemi svojimi spremnostmi, ki so zapadene v tej igri; kako se razumejo med seboj, kako si izbirajo prave igralce, kadar se jim vidi potreba zmage ali jim preti nevarnost, da izgube; kako eden drugemu pomagajo, kako namigavajo z očmi kam da naj žogo udari itd.

Vse to je tako mično ter vabljivo, da je opazovanje žogometne igre najbolj zanimiv čas. Videl sem, kako so stari možaki in ženske kričali, ko so videli, da je igralec dosegel svoj cilj; nekateri se dvignejo s sedežev in poskušajo z vpitjem, da kar gromi; iz tega se da soditi kako zanimivo da je to igranje za onega, ki to opazuje.

Drugače pa je za onega, ki igra. Ta pa je kakor bi bil na peresih; oko se mu ne trene in ne gane, kakor mucka, ki čaka na miš pred lunjno, tako je z onim, ki čaka, kako bo sfrčala žoga; en sam hip pa je vse izgubljeno ali dobljeno; vse odvisi od gibnosti in spremnosti igralca. Toliko o tem.

Sedaj pa, cenjeni člani in članice (bratje in sestre), poglejmo se malo na okoliščine naših igralcev. Igranje samo na sebi je za igralce muka in trpljenje; s tem so pa v zvezi še ogromni stroški, o katerih se nam niti ne sanja. Zadnje čase sem imel priliko to poskusiti ter videti. Res je, da je veliko zabave za gledalce, tudi igralci imajo užitek, čeravno so tako utrujeni in umazani, raztrgnani in zmučeni od igranja; v zadostilo jim je to, ker imajo mlado kri in zdrava gibčna telesa; so se malo operje ter okreplčajo, so pa zopet vsi veseli. Druga težavnina in najtežavnejša stvar je pa to, da igralci nimajo dovolj podpornih sredstev; to je zadeva o kateri sem bil namenjen, da spre-

govorim bratom in sestram v poduk, nasvet in spodbudo.

Mi moramo začeti gledati, da bomo pomagali našim mladim igralcem na noge. Moramo pravim! Ni drugače, mi moramo! Ko bi mi vedeli vse, kako potrebno je to za naš naraščaj, kako dobro je to za naš društvo, bi mi storili mnogo več v ta namen.

Naši dosedanji časi se spreminja v pozabiljosti, mi postajamo stari, naši sinovi in hčere pa postajajo amerikanski ter se oklepajo tega, kar je Amerikancu priljubljeno. Ali jim moremo zameriti? Ali jim smemo oporekat? Ne! Mi jim moremo dati podporo ter spoščanje! Oni navadno delajo dnevno v tovarnah, njih prostre ure so jim pa za prosto naravno zabavo, kar jim krepi zdravje ter gibnost telesa.

S tem da igrajo, kar je poštena zabava zabavajo še druge, tako da imamo družabnosti ter zabavnosti v obilici. V tem se učimo vsestransko. Mi se učimo od njih njih duha, oni se učijo od nas pa našega; kjer igra sin, tam sta tudi oče in mati, sodje sedje v prijatelj.

Ko vidijo naši mlajši sinovi, se jim tudi vzbuja želja do igranja in ko naši igralci nosijo na sebi imena naših društev, se dela reklama Jednoti. Priča sem bil, da se je vpisalo lepo število krepkih fantov v društvo, da je veselje jih videti, kar ne bi drugače nikdar prišli v Jednoto. Slednji bodo privabili druge za seboj, drugi zopet druge, in tako bo šlo z navdušenjem naprej. Tega sem se do dobra prepričal in radi tega to toplo priporočam krajevnim društvom, naj ista začnejo o tem razmobilizati.

Vsako krajevno društvo naj skuša, da si ustanovi svoj igralski klub ali team; kakor po letu ožunaj, tako lahko po zimi v dvoranah imajo svoje igre; to bo nas starše in otroke držalo ter vezalo skupaj. Začetnikom moramo dati pomoči v denarju ter v besedi. Dvojno korist imamo od tega. Naši fantje bodo ostali doma z nami in se ne bodo odtujevali vedno dalje od nas; eden drugemu bomo bolje privajeni, eden drugega bomo bolje vpoštivali in spoštovali.

Lani in to leto je bila le še poskušnja in začetek, pa vendar je bil že velik uspeh dosežen. Zanaprej je treba začeti takoj s pripravami; treba je urediti primerna pravila, katerih se bodo igralci držali in vpeljali tak red, da bo vsem mogoče ugoditi jednak. To pustimo našim igralskim društvom v roke; kar mi zahtevamo je tole: K. S. K. Jednota želi, da se mladina nji pridružuje. Jednota bo rada od svoje strani storila vse, da podpride. Igralci fantov na noge ter da se organizirajo klub. Krajevna društva pa naj na sejah bude in nagovarjajo mladino, naj imajo svoje posebne seje v ta namen, da se organizirajo; društva naj jim v prvi potrebi pomagajo, da si nabavijo oblike ter potrebno orodje za začetek; takoj potem se bo vsak veselil, da se je s takimi sredstvi pričelo. Bodobnost napredka naše Jednote je odvisen od naše mladine. To pa zamoremo doseži le onim potom, po katerih ona najraje prihaja; radi tega vporabimo vse, kar je mogoče, da jih pridobimo za se.

Anton Grdina, glavni predsednik.

Alkoholne pijače.

Navadno imamo v mislih samo vino, pivo in žganje, v resnici pa jih je toliko vrst, da nimamo sploh nikakega pregleda, ako niso sistematično urejene po svojstvih in po pridobljenih kakovostih. Alkoholne pijače se ločijo v tri glavne vrste. Prvo vrsto predstavlja vino. Beseda vino ne pomenja samo pijače, ki je način se poslušati, da se nabavijo oblike ter potrebno orodje za začetek; takoj potem se bo vsak veselil, da se je s takimi sredstvi pričelo. Bodobnost napredka naše Jednote je odvisen od naše mladine. To pa zamoremo doseži le onim potom, po katerih ona najraje prihaja; radi tega vporabimo vse, kar je mogoče, da jih pridobimo za se.

največje grozdje vinske trte, iz katerega napravljajo vino v ožjem smislu. Delajo pa tega tudi iz ostalih sadežev, ki vsebujejo dovolj sladkorja. V tropičnih krajih služijo zlasti palme za opojne pijače kot Phoenix reclinata, oljčna palma Elaeis guineensis, Mauritia vinifera in druge. Iz teh pridelujejo potem palmono vino. V Mehiki je priljubljena pijača pulque, ki odgovarja našemu vnu. Mesnatne liste Agave americana narežejo in naberejo izcejajoči sladki sok v mehove. Ta kmalu zavre in da okusno pijačo. Iz te pijače pa pridobivajo potem potom destilacijo mexal, ki vsebuje mnogo alkohola ter odgovarja našemu žganju. Iz sladkorne trte (Saccharum officinarum) pridobivajo žganje vinski rum v ožjem smislu, ki ga je v naših krajih teško kje pravega dobiti. Po deževni namah ozieleni oaza in od vseh strani pritegne antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci torek v vozom dovolj približajo divjadi, tedaj sploščajo na vrh strehe in potem na drugi strani navzdol, tako so okna slučajno odprtata, ker so divjadi v zasedi, zato ne mogli, ako bi jezdili na konju ali pa šli peš. Na vozu imajo potem skritega geparda, ki je dobro privezan in ki ima na glavo povezjeno usnjato kapo, da ne bi morda že prezgoval planil na divjadi. Dasi je gepard jako urenen, vendar bi brzonoze antilope težko ujet iz velike razdalje, razen iz zasede. Ko se lovci to

Desetletnica strašnega spomina.

Jesenice, Gorenjsko, 13. avgusta, 1927.

Danes pred desetimi leti sta nad gornjo savsko dolino zavala strah in groza. Marsikaterga Jesenican in Belana bo danes, ob spominu na one dogodek pretreslo in živo se bo spomnil na vse ono, ko bo prebral te vrstice.

Zelotovarna na Jesenicah je za časa vojne izdelovala večinoma le vojno blago, razun užigalnih snovi menda prav vse. Italijan je zato seveda vedel in gotovo so mu bile razmere dobro znane. Tudi vodstvo tovarne je vedelo, da sovražnik na južni fronti ve, kakega pomena za vojno so Jesenice. Radi tega je vojaška oblast postavila na griču med Savo in Javornikom obrambne topove, kakor tudi na Jesenicah za hotelom Paar. Obe obrambni bateriji sta bili telefonsko zvezani s tovarno, kamor naj bi v slučaju bližajočih se sovražnih letal osobje baterij telefoniralo, nakar bi nalač v ta namen montirana troglasna parna sirena dajala alarmne signale ter Jesenice opozorila, da se pravocasno poskrijejo po kleteh. Vendar pa ta troma ni dosegla prvega namena, ker jo ni bilo dačeč slišati. Baterija za Param (Madžari) pa je kmalu odšla.

V soboto, 14. julija, 1917, torej ravno mesec pred napadom, je sirena prvkrat dajala svarilna znamenja, vendar pa se je na to malokdo oziral, pač pa je bila radovednost velika, kako takle ptič izgleda v zraku nad Jesenicami. Ko pa so pričeli po zraku živigati šrapneli obrambne baterije, je pa le marsikdo poiskal zavetišče, da ne bi bil ranjen od na zemljo padajočih izstrelkov. Letalo je rezalo naravnost proti Hrušici, nato pa izginilo nad Možakljivo v smeri proti fronti.

Sedaj je bilo pričakovati napada, toda ničesar ni bilo, tako da ni nihče več mislil na napad. Dne 14. avgusta, bil je torek, pa je kmalu po sedmi uri zjutraj v zraku zabrnalo. Sirena v tovarni je klicala alarm in že so pokali topovi. In res, jata aeroplakov se je bližala Jesenicom od Zirovnice gori. Bilo jih je štirinajst, nekateri so jih nasteli več, nekateri manj, kakor je v takih slučajih pač navada. Sicer pa ni bilo preveč časa za štetje, kajti že oddalec je bilo silišati treskanje bomb. Od Zirovnice je ob istem času vozil muncinski vlak in tega so obmetavali. Kaj bi bilo v slučaju, da bi ta vlak zadela bomba, je nemogoče povedati, a gotovo je, da bi vsa Koroška Bela zletela v zrak, kajti ravno pod Belo je vlak v zarezi obstal.

Pribivalstvo se je hitro poskribo po kleteh, bombe pa so pretresale ozračje in prestradane Jesenice. Otroci so kričali, matere vzdihovale, moški "polentjarja" preključevali, bombe pa so prestrešano treskale ob tia tako, da je bilo vsak trenutek pričakovati tu ali tam katastrofe. V kleti prvega delavskega konsumnega društva na primer je bil pravcati sodni dan, nekateri so kleli, ženske mojile, padale v omedlevico itd.

Kako je človek v smrtni nevarnosti zmeden, kaže slučaj, da so moški hiteli iz kleti po vodo za žensko, ki je prva omedela, da si bilo v kleti vina in kisa na razpolago.

Ko je bombardiranje ponehalo, je prestrašeno ljudstvo prilezlo na dan. Nudil se mu je grozen prizor. Iz vseh vrhov severno od Jesenice, se je dvigal dim, znamenje, da so bombe padale po gozdovih ter užigale. Radovednost je gnala ljudstvo, da je šlo poizvedovat, kako je bilo tu ali tam. Mnogo je bilo bomb, kateri niso eksplodirale in ki so jih šele par tednov pozneje artilleristi razstreljevali.

Na Jesenice ni padla nobena bomba, tem več pa na Savo in Groblje. Veliko hišo, v kateri imajo mojstri tovarne stanovanje, so smatrali letalci najbrže za kolodvor ter jo bombardirali. Ena izmed bomb je padla ravno pred hišo ter po celi hiši napravila velikanski nered. Posebno v stanovanju g. Golobiča je zračni puš vse okoli obrnil, omare prestavil ter napravil veliko škodo. Najhuje pa je bilo v Grobljah, ki spadajo že pod občino Koroško Belo. Tu je padla bomba na Jelenčeve hišo ter jo do prvega nadstropja zrušila v prah. Še danes po desetih letih, se pozajmo sledovi poškodb. Naravnost strašna pa je bila bomba, ki je padla tik za dvonadstropno hišo g. Mencingerja. Izkopala je skoro dva metra globoko in tri metre široko jamo, drobci bombe pa so se razstrelili na vse strani. Ta bomba je bila tudi smrtonosna, kajti zahtevala je dve žrtvi. V veži navedene hiše je stala skupina ljudi ter imela vrata le prizor. Drobci bombe je prijetel v vežo, se na steni odobil ter priletel ravno v srce domačega dvanaestletnega sinu, tako da je takoj umrl.

Na drugem koncu dvorišča pa je med vratimi pritlične hiše stal ravnokar iz vojne prišedel Pesek, ki je bil oproščen vojaške službe na fronti. Temu je kos bombe priletel v desno ramo ter mu prebil žilo, tako da je padel vznak v kuhinjo ter takoj izdihnil. Kako močna je bila eksplozija te bombe, je bilo razvidno iz tega, ker je celo žezna poltna kosumnega društva za Ljubljano in okolico na več mestih na široko preluknjala. V celi hiši pa ni bilo ne enega okna, ki bi ostalo celo in vse vrata, katera so bila priprta, so bila odtrgana.

Omeniti je še treba, da je bilo poveljnik obrambne baterije, nadporočnik Martinek, zet takratnega ravnatelja tovarne g. Hofmana. Omenjenega jutra ga, ni bilo pri bateriji, pač pa je bil ravno na potu iz vile, kjer je imel stanovanje pri svojem stavu ter se moral sam skraviti pred bombami v tovarniškem kanalu ter si pri tem svojo lepo obliko raztrgal in umazal. Topničarji so sami pazili na kolodvor, da se bližajo sovražni letalci, a službujoči major je odgovoril, da ne streljati, ker so lastni letalci. Ker so pa topničarji le videli, da je major v zmoti, so na svojo roko pričeli z strelenjam, a zadelei niso nič.

Ko je bombardiranje ponehalo, je prišel nadporočnik k bateriji ter moštvo ozmerjal, zanj niso nič zadelei ter odredil takojšnje topovske vaje. Neko deklete je prineslo v tem listek, ki so ga našli na cesti in na katerem je bilo v več jezikih zapisano, tudi v slovenskem, da pridejo še isti dan ter napad ponove. Nihče ni temu verjel, najmanj gospod nadporočnik.

Komaj se je prebivalstvo nekoliko umirilo od prestanega strahu, je kmalu po eni uri zopet zavrnalo. Ponavljalo se je isto kot dopoldne, isti prizori, isto vpitje, le še vse hujše, kajti sedaj je ljudstvo vedelo, da gre zares, kar sta pričali mrtvi žrtvi. Nikdpa ne umrje rad, dasi je bila tedanjih hrana le črna cikorija brez sladkorja ter solata brez olja. To pot so bombe padale višje proti Jesenicam, a tudi sedaj se niso razletavale. Po utrjanem napadu je šlo delavstvo zopet natanj v tovarno na delo, popoldne pa nisi nikogar več spravil, da bi šel k strojem, kajti pokazalo se je, da informacijska družba ni bila točna ter da je bila tovarna vsakokrat prepozno obvezena o nevarnosti. Zanimivo je bilo pogledati ogromno želeno ploščo, katero je bomba zadeila ter nesla en del preko stanovanjskih hiš, drugi del pa čez cesto, najmanj 40 korakov daleč in ki je bila povita kot omlet. Na tisoči šip je bilo

zdrobljenih v tovarni, druge škode pa ni bilo.

Naenkrat pa se je razlegal klic: "Koroška Bela gori, zaglede so italijanske bombe." Vse je hitelo na pomoč, tudi čete ujetnikov Rusov, ki so bili zaposleni pri gradbi tovarne na Dobravi, so prišli. Ker so pri popoldanskem napadu padale večinoma le užigalne bombe, je ena takih padla tudi med Koroško Belo ter užgala. Ker sta ti dve hiše na spodnjem koncu vasi in je vlekel južnovzhodni veter, je bila v kratkem času vse vas v ognju. Pogorelo je 44 posestnikom prav vse z gospodarskimi poslopji vred in vse, kar je bilo spravljenega po hišah. Pogorel je tudi ves hrib Lebniči. Cerkev bi bila gotovo popolnoma pogorela, vendar pa so toliko rešili, da je zdovje in notranjščina še ostala. Orglje so že gorela, a so še pravočasno pogasili. Strašen je bil prizor na Veliki Šmaren, vse naokoli uničeno, iz vseh hiš se je še kabilo, živila se je v žrjavici še cvrila in pekla, ljudstvo je bilo kakor onemelo, brez tarnaanja, popolnoma otopelo. Pretresljiv je bil prizor, ko se je ta dan sv. maša brala na vasi pred znamenjem.

Ljudstvo na Jesenicah in Javorniku ni spalo pod streho, vse je hodilo na večer ven v naravo, proti Hrušici, v Rovte, nismo seboj pojsteljino in druge stvari. V bližini tovarne ni bilo varno, kajti napad bi bil tudi ponoči mogoč. Vojaška oblast je odredila, da ni smela nikjer nobena luč svetiti. Vendar pa napada ni bilo, ne ponoči in tudi po dnevu nobenega več. Na Karlov rojstni dan 17. avgusta je sicer zopet prišel eden pogledat, a metal ni bomb in baterija ga je hitro pregnala, da je odletel preko Možaklige. Vendar pa so bili Jeseničanje vse do italijanskega poraza pri Kobardinu v strahu, da se napad ponovi in globoko so se oddahnili, ko je došlo po ročilo, da je italijanska vojska onkraj Piave.

Hriba, Jelen Kamen in Pečov vrh sta pa še štirinajst dni gorela, kar je še danes poznati. Kako je bilo ljudstvo prestrašeno v onih dneh, priča tudi dogodek, ki se je odigral, ko so od bombe ubitega Mencingerja spremili na zadnji poti na Jesenic. Ko je sprevod prišel do tovarne, se je zdelo, da je v zraku zabrnalo, pogrebi so postavili rakev na tia in vse je zbežalo na varno, ostal je na cesti samo še rajni župnik, gošpod Prijatelj. Izkazalo pa se je, da je brnenje prihajalo od električnega motorja v tovarni, vendar pa je bilo vse vznemirjeno ter se oziralo, od katere strani bi priletel smrtonosni jekleni dež.

Tudi pri pogrebu Pesjeka, ki se je vrnil na Koroško Belo, se je godilo približno tako, in res so bili v zraku letalci, dasi le avstrijski. — "Slovenec."

O glasovanju glede Jednotnega doma.

Naš voz, na katerem rešujejo vprašanje doma Jednote je še vedno v močvirju, nikakor ga ne moremo spraviti na trdo, da bi dosegel svoj cilj! Upal sem, da bo splošno glasovanje rešilo to vprašanje; toda, to se ni zgodilo; vidim, da volja članstva ni odločilna, ni zaupna, zato članstvo ni glasovalo.

Temu se ne čudim in tudi ne zamerim članstvu, kajti isto je že zbegano in ne ve, kaj bi bilo najbolje storiti, niti ne zaupa glavnemu odboru, ker mu ni povjerilo zaupnice z dovolj številimi glasovi.

Kaj bomo storili sedaj? Kajko naj si razlagamo izid tega glasovanja? Je le tako glasovanje pravomočno in vredno, da ga vpoštovamo? Kako si tolmačimo rezultat? Koliko društvo je glasovalo za gradbo novega doma? Koliko za nakup drugo poslopje za ceno,

drugega doma? Ali si bo glavni odbor upal ukreniti korake v smislu takega glasovanja, da bi naredil kupčijo ali zameno za Jednotin dom? To je važno vprašanje, ki je zopet pred nama, glavni uradniki, na katero se moramo ozirati s prevaram.

Glasovanja se je udeležilo 5,360 članov in članic; torej dobra četrtnina izmed celokupnega članstva aktivnega oddelka. Za to je bilo oddanih 2,985 glasov, PROTIV pa 2,375, torej za 610 glasov večine. Kaj pa z onimi 81 društvimi, ki se glasovanja niso udeležila? Sicer so mnoga društva uradno na sejah glasovala in sklenila, da so naravnost nasproti takemu glasovanju, radiča so se istemu odrekla. Taka društva se mora smatrati, da so glasovala PROTIV.

Iz vsega tega lahko uvidimo, da je tudi zadnje splošno glasovanje glede Jednotinega doma propadlo, da bi ga mogli vpoštovati za izvršitev nakupa, oziroma da bi ukrenili nekaj drugega, kar je sklenila in določila zadnja konvencija. Tudi to, da bi kdo trdil, da je to glasovanje veljavno, in da bi mi glavni uradniki soglasno sklenili, da vseeno odredimo stvar po naši volji in namenu, bi nifikator ne odgovarjalo volji članstva.

Jaz sem rad poslušal predlog in nasvete društev; vedno sem rekel: Karkoli hočete; samo združite se skupaj v eno mesto, da bo večina na eni strani, drugače ne moremo dosegiti nobene spremembe.

Z veliko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me- ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me- ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me- ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

Rapids, Mich. 31. marca. Me-

ne je hudo bolež želodec; potrošil sem stotine dolarjev, da bi obreval, toda postajal sem vedno slabši. Ne morem se vam dvesti zahvaliti za Trinerjevo grenko vino hitro odpravila že ledolike neprilike s tem, da izčišča črevesje. Če zavžita hrana ni docela odstranjena iz vasega sistema, prične kisati, kar povzroča strup, ki ga kri razširja po telesu. To samozastrupljevanje vam delo glavobolja, neprebavo, utrujenost in slične druge neprilike. "Grand

For the use of English
speaking members of
K. S. K. J.

OUR PAGE

Edited by Stanley P. Zupan, Address 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

THE AMERICAN BASEBALL GAME ITS HISTORICAL SKETCHES AND DEVELOPMENT.

Many of our Baseball players or Baseball fans perhaps do not know the origin of this famous national game; when and where the first Baseball unit was founded and how it developed in the past, seventy seven years of its existence.

We quote the following items, taken from the Encyclopaedia Britannica:

Baseball, a game which holds the same position in the United States of America as cricket does in Great Britain. It was founded on the old British game of rounders, though many additions and alterations have been made. Americans do not appreciate the patience of Englishmen, and do not care to witness a cricket match which may extend to three days, and then remain undecided, whereas the average time of a base ball is from one hour thirty minutes to two hours. The first regular baseball society was the old Knickerbocker Club, founded at New York in the autumn of 1845; and for fifteen years the sphere of play was very limited. In the spring of 1860 the Excelsior Club was inaugurated at Brooklyn, New York, and the amateur element, in contradistinction to the professional, gave a marked impetus to the pastime. This club was second to none in the United States of America, either in social standing or as correct exponents of the game. The secession of the Confederate States soon after, and the sanguinary civil war which followed, was a serious interruption to national or other sports, and base ball became almost obsolete till the season of 1865. Then it began to spread throughout the Union, and to be recognized as a profession, not a few devoting their whole time to it and being paid for their services. Now there are hundreds of games played for every one ten years since.

In the summer of 1874 the Boston Base Ball Club and the Athletic Base Ball Club of Philadelphia crossed the Atlantic and played a series of exhibition matches in England and Ireland; but, as anticipated, the pastime did not find favor with Englishmen or take root in British soil.

The scene chosen for the pastime should be a clear level piece of turf, not less than 500 feet by 350 feet.

The position of the bases and base lines may be linked to a 90 feet square shaped diamond. The first point to be selected is the rear angle of the home base, which should be not less than 90 feet from the most suitable end of the ground, and equi-distant from each side. Layout this base one foot square, and from the front apex measure 127 feet four inches in a straight line down the ground, and the point reached will be the center of the second base. Then lay a 180 feet long fixing one end on the front angle of the home base, and the other on the center of the second base. By hauling the center of this cord taut on the two sides, two isosceles right angled triangles will be formed, and the 90-feet square completed. Standing on the home base and looking down the ground, the apex of the triangle on the right hand is the center of the first base, and of that on the left hand the center of the third base. Forty-eight feet from the front angle of the home base has then to be measured down the diagonal of the square, in order to fix the center of the pitcher's position, which is six feet square. Lastly come the foul line, which is on a line with the home and first base, and home and third base, and not less than 100 feet from the center of first and third bases respectively.

Nine players make up a side, though the innovation of having a tenth at right short stop was given in brief trial recently and is now practically abandoned as unpopular in hard baseball although in indoor it is in use yet and found to be practical. The theory of the game is that one side takes the field, and the other goes in to bat. The pitcher then delivers the ball to the batter, who endeavors to hit it in such a direction as to elude the fielders, and enable him to reach one or more of the bases without being put out. If he makes the circuit safely, a run is scored. When three players are put out the fielding side comes in; and after nine innings have been played, the side which scored the most runs, wins the game.

ALL YE BASEBALL FANS

Dear Friends:

I hope you have read Mr. Zalar's letter, then mine, and lastly some statements in regard to games to be played in Waukegan which must have been written by the Editor of Our Page. Were you surprised, I must say we were. Let me state now that the games played, or to be played, in Waukegan between Waukegan and Collinwood are not for the championship of the K. S. K. J., no matter if the Editor of Our Page writes a book, trying to convince the public about it. In other words, the Editor of Our Page has nothing to say about the whole matter. It is not his business to decide which games are the championship games.

If you take a copy of the Glasilo of February 8th, 1927 into your hands, you will read the minutes of the January session of The K. S. K. J. Grand Officers, and under the minutes of January 22nd, 1927 p. m. you will read the following:

Brai Gospodarič stari nato predlog, podpiran po sobratu Hočevarju, da naj se pooblasti glavnega tajnika in se mu da polno moč v vodstvo v Baseball in drugih sportnih klubih Jednote, predlog soglasno sprejet.

This speaks for itself. Mr. Zalar has full authority in Baseball and other athletic matters. Now Mr. Zalar has assigned me to take charge of baseball for the season, and having the interests of the K. S. K. J. at heart, I consented to do my little bit even though I knew it would be impossible to bring about order the first year. Mr. Grdina wrote me a personal letter, approving of my choice. This explains my position.

Since Mr. Zalar has full authority in the matter as voted him by the K. S. K. J. officers, and he has delegated his power to me, I am going to decide subject to Mr. Zalar who is going to play our championship games and where. I have made no de-

IS IT FAIR?

Just a few words in answer to Rev. M. J. Butala's article appearing on this page. I believe it is always a good policy to make accusations after thoroughly investigating whether or not there are any grounds, and whether or not the accusation is justly made.

Recently I have been the target of severe criticism, but the charge appearing in today's issue is above all, and very unjust, while unfair to the editor of this page.

I will admit I was the author of the article, appearing in the last issue of Our Page, BUT, after the Collinwood manager spent a half hour, talking over the phone to Bridgeport in the presence of Brother Anton Grdina, the Supreme President of our Union, and after arrangements were made, I was TOLD by the Supreme President to write the matter up, that is, to make an announcement of the championship games. I am sure I cannot deny an order from the Supreme President. I am not in the habit of "passing the buck" and heartily take a "call down" WHEN it is due me, but not this time.

I have mentioned previously that I have nothing to do with the arrangements of the games, in fact I do not wish to, as I know it would only place me in another position for criticism.

Was Father Butala right in saying "we feel sorry for him and his efforts because they mean nothing?" Are all my efforts in vain? Why have a page, or get someone else to edit it?

I have no authority to decide that the percentage of games won gives the team a right to championship play, but let me state I only followed the ruling of Father Butala, appearing in the issue of May 3rd, and stated: "Team winning the greatest number of games in that district would then be champs of that territory." If that isn't a percentage system, what is it?

I will not attempt to explain why this team or that team is eligible, as it is not my business, but since I have been charged with making decisions, I will mention a ruling cited by me, but ISSUED by Father Butala, and which has caused much trouble between Collinwood and Bridgeport. The ruling appeared in the issue of March 22nd and is as follows:

There will be a temptation to organize a strong team by making use of players that are not members of our Union. But we are looking forward

WHAT ABOUT YOUR NOSE?

Dr. Frank Crowther, former Congressman from New York, is a noted student of physiognomy. One day during a lull in the proceedings of the House he sat out in the cloakroom and made these observations about the nose:

The Roman nose denotes a propensity for adventure.

A wide nose with open nostrils is a mark of great sensuality.

A cleft nose shows benevolence; it was the nose of Saint Vincent de Paul.

A straight nose denotes a just, serious, fine judicious and energetic mind.

The curved, fleshy nose is a mark of domination and cruelty; Catharine de Medici and Elizabeth of England had noses of this kind.

The curved, thin nose is a mark of a brilliant mind, but vain, and disposed to be ironical; it is the nose of a dreamer, a poet, or a critic.

It is desirable that the nose should be as long as possible, this being a sign of merit, power and genius; for instance. Napoleon and Caesar had long noses.

If the line of the nose be re-entrant—that is, if the nose is turned up—it denotes that its owner has a weak mind. Sometimes coarse and generally playful, pleasant, or frolicsome.

Cent Valued at \$10,000.

Junius Guttag of New York City has a cent that he values at \$10,000. "It is the first coin to bear the letters U. S." says Mr. Guttag, "the first coin upon which the decimal system was based. The date of it is 1783. It is the size of a dime and is made of silver, worth about three cents."

Howland Wood, curator of the American Numismatic Society, confirms Mr. Guttag's opinion of the rarity of the coin.

to everyone playing the game fairly and squarely. In the games played between our lodges all players must be members of the K. S. K. J., otherwise there can be no claim for championship consideration in our Union. . . . Boost the membership of our Jednota by getting these players to join, and then, of course, they will be eligible.

In the future, I hope I will not be unjustly accused. If

there are any more complaints as to the Waukegan and Collinwood teams, kindly address them to the managers and others, directly concerned.

Stanley P. Zupan.

cision as yet. If the Editor of Our Page thinks we are too slow for him, so that he must take the matter into his own hands, we feel sorry for him and his efforts, because they mean nothing.

What authority has he to decide that the percentage of games won gives the team the right to championship consideration? None at all.

Poor Bridgeport, defeating Collinwood two out of three games and then being left out of it. The same way with Sheboygan. Sheboygan won one and lost one to Waukegan, yet they would count them out.

It is my business to work for the Baseball good of the K. S. K. J. and such ignoring of the rights of others, brings this public protest from me.

Baseball, in my opinion, has made great progress this season. We must organize for the future, however, and not think only of this year. We must work on the basis of fairness to all, because partiality will not encourage any one to have any baseball connections with the K. S. K. J.

We intend to play the championship games on the last Sunday of September, or on the first Sunday of October.

Fraternally yours,

M. J. Butala,

810 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Joliet, Illinois, September 1st, 1927.

JOLIET REPORT.

Games won: Joliet 9, Chicago 1; Joliet 15, Chicago 9; Joliet 10, Waukegan St. Marys 1.

Games lost: Chicago 7, Joliet 6; Waukegan St. Josephs 16, Joliet 1; Waukegan St. Josephs 16, Joliet 6.

Games still on schedule: Cleveland at Joliet Sept. 4. ? ? ? ; Sheboygan at Waukegan Sept. 11.

Lorain, Ohio.

Games won: None.

Games lost: Cleveland 4, Lorain 2.

Games still on schedule: None.

Sheboygan, Wis.

Games won: Sheboygan 4, Waukegan St. Josephs 3.

Games lost: Sheboygan lost to Waukegan St. Josephs.

Games still on schedule: Chicago vs Joliet.

Bridgeport, Ohio.

Games won: Bridgeport 6, Collinwood St. Josephs 3; Bridgeport 2, Collinwood St. Josephs 1.

Games lost: Collinwood St. Josephs 6, Bridgeport 5.

Games still on schedule: Pittsburgh team two games, St. Barbara, Bridgeport, three games.

Cleveland, Ohio.

Games won: Collinwood 6, Bridgeport 5; Collinwood 5, Pittsburgh 1; Collinwood 4, Lorain 2; Collinwood 12, Pittsburgh 6.

Games lost: Bridgeport 6, Collinwood 3; Bridgeport 2, Collinwood 1.

Games still on schedule: Bridgeport August 28.

Waukegan, St. Joseph's.

Games won: St. Josephs 20, Joliet 1; St. Josephs 16, Joliet 6; St. Josephs 12, Sheboygan 2; St. Josephs 6, St. Stephens 3; St. Josephs 13, St. Stephens 3.

Games lost: St. Josephs 3, Sheboygan 4.

Games still on schedule: Pittsburgh, Pa.

Games won: None.

Games lost: St. Joseph's Sports 5, Pittsburgh 1, only 4 innings, not called a game by agreement at Cleveland. Cleveland 12, Pittsburgh 6.

Games still on schedule: None at present. Trying to book Lorain and Bridgeport.

—

THIS IS YOUR PARTY!

Dear Readers From Chicago And Vicinity

Some people imagine that because the Church is not of earth, because her work is of the spiritual order she ought to get along without money. Would that she could! She is not of earth, but she is on earth and who, or what can get along on earth without money?

Conscious of this truth the Children of Mary Sodality Saint Stephen's branch have launched a "Bunco Party," the proceeds of which are to go to the Church Fund. Here's the chance to show your sportsmanship. Assist them, if not by your presence at the "Bunco Party," at least help them financially.

Put aside the price of a good cigar, bottle of beer, theater ticket, or perhaps rouge, and deposit the money on the 18th of September at St. Stephen's Hall, 22nd St., Chicago, the night of the "Bunco Party." Remember it will go to the Church Fund. In return the girls assure you of a pleasant, happy and jolly evening playing Bunco, plus the smiles and kind words of the smiling beauties staging this affair.

54. Set not yourself at the upper end of the table; but if it be *yours* due, or that the master of the house will have it so, contend not, lest you should trouble the company.

55. When you speak of God or his attributes, let it be seriously in reverence. Honor and obey your natural parents, although they be poor.

56. Let your recreations be manful, not sinful.

57. Labor to keep alive in your breast that little spark of celestial fire, called conscience.

The teacher was trying to impress upon her pupils the importance of doing right at all times, and to bring out the answer "Bad habits," she inquired

GEORGE WASHINGTON

Rules of Conduct.

38. Gaze not on the marks or blemishes of others, and ask not how they came. What you may speak in secret to your friends, deliver not before others.

39. Speak not in an unknown tongue in company, but in your own language, and that as those of quality do and not as the vulgar; sublime matters treat seriously.

40. Think before you speak; pronounce not imperfectly, nor bring out your words too hastily, but orderly and distinctly.

41. When another speaks be attentive yourself, and disturb not the audience. If any hesitate in his words, help him not, nor prompt him without being desired: interrupt him not, nor answer him, till his speech be ended.

42. Treat with men at fit times about business; and whisper not in the company of others.

43. Make no comparisons, and if any of the company be commended for any brave act of virtue, commend not another for the same.

44. Be not apt to relate news if you know not the truth thereof. In discoursing of things you have heard, name not your author always. A secret discover not.

45. Be not curious to know the affairs of others, neither approach to those that speak in private.

46. Undertake not what you cannot perform, but be careful to keep your promise.

47. When you deliver a matter, do it without passion and with discretion, however mean the person be you do it to.

48. When your superiors talk to anybody, hearken not, neither speak, nor laugh.

49. In disputes be not so desirous to overcome as not to give liberty to each one to deliver his opinion, and submit to the judgment of the major part especially if they are judges of the dispute.

50. Be not tedious in discourse; make not many digressions, nor repeat often the same manner of discourse.

51. Speak not evil of the absent, for it is unjust.

HANKA

Lužiško-srbska povest

(Nadaljevanje)

"Kako?" Bogomir je menil, je vezala snopje; dosti ga je še imela pred seboj, in povrhu je grozil še dež. Hočem ji pomagati... ona kratko odkloni kljub temu pa primet na delo. Kar me jezno ustavi: 'Pusti pri miru! Bom opravila že sama, brez pomoči...' Samo to vam pravim teta: zabolelo me je njen obnašanje. Pa sem se ojunačil, stopil prav do nje in ji rek: 'Hanka, zakaj si taka proti meni? Prosim te, povej mi, zakaj sem ti tako zoperi in s čim sem si to nakočal?'... Menite." Bogomirov glas se je tresel od boli in jeze — "da mi je odgovorila le z besedico? Ne slaha o tem! Toda obledela je, ko njen roben na glavi... in nato me je pogledala... pa se takoj spet odvrnila... onega pogleda ne bom pozabil, dokler bom živ, teta! In nato je stekla malo dalje in začela spet vezati snopje in ni se zmenila več zame, ko da bi me sploh ne bilo... Odšel sem in poslal hlapca na polje. In rada je sprejela njegovo pomoč in se je prijazno pogovarjala z njim... videl sem, teta, prijazno, kakor je z vsemi ljudmi prijazna, razen z menoj."

Riška je segel spet po kladivo in začel s tako silo zabijati žebelj v oje, da je odmevalo takoj. Med Bogomirovim pripovedovanjem je teta molčala in gledala globoko zamišljena predse. V začetku jo je njegovo čudno vedenje zelo vznemirjalo, in obenem se je porajala v njej jezu proti Hanki, ker se je tako hudo pregrešila na možu, kateremu so njeni starši in ona sama dolžni tako veliko hvalo. Do sedaj je starica dekleta zelo cenila, a tega je odslej konč; kajti kdor se tako obnaša proti njenemu Bogomiru, ta bo imel opravka z njo. Kako brido ga je užalilo nerazsodno, očitno dekletovo obnašanje! Se več: prav v srcu ga peče. Tako vsega iz sebe, tako globoko nesrečnega ga je videla samo še enkrat — takrat, ko je ves obupan sedel ob Marijinini smrtni postelji — no in to je bilo vendar še —

Teta Trina je silno začudena debelo pogledala mladega moža, ki se je svoji nenadni razburjenosti tako zelo razlikoval od onega navadnega, preudarno umerjenega. "Oho! To bi bilo! Kaj se je pa zgordilo med vama?"

"Bog ve, kaj bi rad dal zato, ko bi vedel, teta," je stisnil Bogomir skozi zobe in dihal težko. "Samo toliko mi je jasno: ne more me trpeti... Še videti me ne mara, tako sem jih zoporn!"

"Tako? Ali res? Toda od kod pa veš, da je temu res tako?" je vprašala starica in se čudila vedno bolj.

Sedaj se je potihoma posvetovala sama s seboj, prikimavala, majala z glavo, gibala z ustnicami in se celo nasmihala premeteno pred se. Ko je pa začel Riška pobirati svoje orodje, se je hitro dvignila, položila roko na njegovo ramo in dejala na videz vsa ogorčena:

"To so pa lepe stvari! Vedno sem držala s Hanko, ker ji nisem prisojala take nevhaležnosti in svoj živ dan ne bi verjel, da bo vso tvojo ljubezen in dobro poplačala na tak slab način."

"Ah, pustite to, teta," se je branil Bogomir, "najbolje bo, da o vsej stvari sploh ne govoriva dalje."

"Kar tako je ne bom pustila iz rok... samo malo potrpi," je vztrajala teta pri svojem. "Hankina maloprindost mi kar

noče v glavo... mogoče niti tako hudo ne misli... ne rekla bi dvakrat, da se skriva za tem čisto nekaj drugega. Prišla sem na prav čudne misli. Hm... vidis... toda prosim te, dragi, ne bodi nepočakljiv, če ti začenjam pripovedovati o davnih, davnih stvareh... torej, kaj sem hotela reči: Ko sem bila še prav tako mlado, nerazsodno bitje, kakor je sedaj Hanka, je prišel enkrat tudi za mene čas, ko sem se kazala nedostopno in očabno proti onemu, ki sem ga imela strašno, strašno rada."

"Teta!" Riška je sprva temno zardel, nato pa obledel kot ptica. "Da, da!" je nadaljevala starica, živahno, ne da bi se zmenila za to, "kar ti pripovedujem, tako je bilo. Zakaj? Ker si niti misliš nisem mogla, da bo ugledni Juri prišel v svati k ubogi Trini. In tako sem mučila njega in sebe in za las je manjkalo, da nisem zaigrala svoje sreče! Bog bodi zahvaljen, da se moj fant ni dal zmotiti zaradi moje neumne nedostopnosti!... No, in ko sem spoznala njegovo pošteno namero, je bilo vse dobro, najboljša pa na koncu poroka. Bogomirček," glas se je tresel dobrasti, "če se zmislim, da bi se moglo tudi pri vaju..."

"Mar ste ob pamet, teta?" je hriпavno dejal Riška; prsi so se mu burno dvigale in težko je dihal. "Ali ste že popolnoma pozabili, da ima onega... učitelja..." Ni mogel dokončati stavka.

"Oh, ta!" je vzkliknila teta z glasom, v katerem je bilo pol prezira pol sočutja; "enkrat se je pa modra Trina dala vendarle pošteno speljati. Lepa Hanika ne bo šla v šolo... sedaj je bila v šolo... sedaj koga je imela objokane oči. Pa vseeno... zaradi večje gotovosti... kaj meni, dragi, če bi o prilikli enkrat takole 'politično', tako čisto 'slučajno' malo poprašala in..."

"To si pa kar izbjite iz glave, enkrat za vselej, teta! Bi prav tako klub vaši dobri volji nastavili stvar še bolj zamotano, kakor je že; zato se ne ytikajte v zadevo. Sicer ste pa itak na napačnem sledu... samo to sem vam še hotel reči... in sedaj: ne besede več o tem."

Bogomirove besede so zvenele kakor zapoved; tako je govoril z njo le redkokdaj, pa je vendar dobro poznala ta glas; zato je modro molčala. Nenadoma je pa s hitro kretnjo pripognila njegovo povešeno glavo še nižje, mu pogledala za trenutek s toplim sočutjem v njegove mračne, čudno se iskreče oči in ga prisrčno poljubila na usta.

Riška se je narahlo oprostil in naglo pogledal po obširnem dvorišču, ali ni morda nepoklicano oko bilo priča čudnega prizora — zapazil ni nikogar.

"Kaj ste znoreli, teta?" je rekel in se trudno namejal; nato je šel z roko počasi preko čela in oči in, kakor bi se nečesa spomnil, se je odločno zravnal pokonci. Pokazal je proti črnodomirokastim oblakom, ki so se vedno bolj grožeče zbirali na nebu in dejal ves v skrbih: "Nemara dobimo še točo? Vajruj Bog hišo in polje pred nesrečo!"

"Amen!" je dodala teta in sklenila roke. Naletavale so že prve debele kapljice.

"Če nočete biti mokri do kote, teta, potem le brž, da pride pod streho."

"In ti?"

"Imam še v hlevih nekaj opravka, teta."

Trina je pa obstala na mestu in gledala za Bogomironom, dokler ni njegova visoka postava zginila v hlevu in ga ni tam slišala razgovarjati se s hlapcem. Sedaj šele je odhitela proti hiši.

(Dalje prihodnjih)

MRS. ANTONIJA RIFFEL,
slovenska babica
522 N. Broadwy, JOLIET, ILL.
Telefon 2380-J.

NOVE VRSTE HARMONIKA

izdelana iz belega ali druge barve Celuloida, gravirana v različnih barvah ter okrašena s svetlimi kameni.

Kdor želi imeti v resnici lepo in trpežno harmoniko, se lahko brez skrbi zanesi naime, ker izdelujem harmonike že nad dvajset el.

Največja slovenska izdelovalnica harmonik v Ameriki.

ANTON MERVAR

6921 ST. CLAIR AVE., CLEVELAND, OHIO.

ZAHVALE, KATERE SEM DOBIL ZADNJE ČASE:

Ely, Minn. 4. maja, 1927.

Cenjeni rojak Mr. Anton Mervar:
Sporočam vam, da sem prejel harmoniko še Veliki teden in sem zelo zadovoljen z njo. Ima zelo lep glas in je lahka za igrati. Priporočam vaskemu igralcu harmonike, da kadar misli kupiti novo, naj jo kupi od vas ker mu ne bo žal. Jaz sem kupil že dve harmoniki od vas, in kadar bom še rabil novo, je že dobro, da jo naročim od vas, ker boljše harmonike se ne dobijo kakor ravno od vas, namreč vasega dela.

Vas pozdravljam kot rojak

Frank Ule, Box 1488.

Carrollton, Ohio, 19. maja 1927.

Cenjeni Anton:

Naznamenjam vam, da sem sprejel višjo harmoniko. Vam se zahvaljujem, mi se je tako dopadejo: so lepega izdelka in lep glas imajo; jih vsak povali, ki jih vidi. In vam se tudi zahvalim za importirani tobak. Hvala vam torej, še enkrat za vse skupaj!

Pozdravljen!

Joe Zlosel, R. F. D. No. 4.

Chisholm, Minn. 8. junija 1927.

Spoštovani gospod Mervar:

Pred enim tednom sem prejel vašo harmoniko, s katero sem zelo zadovoljen. Kadarkom vedeš, da bi si od takojšnjih rojakov kdo želi nove harmonike, bom vsakomu priporočil vaše delo.

S spoštovanjem vaš rojak,

Jack Mlakar, 413 N. Maple St.

Curtisville, Pa., 19. julija 1927.

Cenjeni rojak:

Naznamenjam vam, da sem prejel harmoniko, ter se vam prav lepo zahvaljujem, saj se mi tako dopadejo: je tako lepo in lep glas ima. Vsakdo kdor jo vidi in sliši, jo povali; pravi, da ni se videl tako krasne harmonike. S klarinetom in sakofonom tud skupaj paše.

Zdaj se še enkrat prav lepo zahvalim vam za vse skupaj in vas bom priporočil tudi drugim rojakom, ker izvršuješ v resnici lepo delo. Ostajam s pozdravom Vaš rojak,

John Bizyak, Box 53.

Philippi, W. Va., 8. julija, 1927.

Mr. Anton Mervar, Cenjeni rojak:

Lepa vam hvala za harmonike ker ste mi isto tako fino izdelali. Prav dobro se mi dopadejo glasi, pa tudi delo je lepo; prav vesel sem vsega izdelka; tudi drugim se dopadejo. Ce bo še kdaj drugi hotel imeti fine harmonike, mi bom sporočil ker vaše delo je najboljše.

Sedaj vas pa pozdravjam, vas rojak

Ciril Matko.

Keewatin, Minn., 14. julija 1927.

Cenjeni:

Vam naznamenjam, da harmonike sem v redu prejel. Jako se mi dopadejo. Se vam lepo zahvalim, Vas bom priporočil še kateremu drugemu, ki si bo želel naročiti harmoniko.

Vas lepo pozdravim,

Martin Verant, Box 84.

Depue, Ill., 17. avgusta 1927.

Cenjeni g. Anton Mervar:

Vaš novovrstno belo harmoniko sem dobil dne 13. avgusta in se vam lepo zahvaljujem za dobro delo in postrebo. Seveda jaz nisem še nikdar imel harmonik ki bi imelo lepši glas kakor ga imajo te. Radi tega mi tako ugajajo. Se enkrat vam lepa hvala za izborni delo in postrebo!

Vdani Vam

Frank Zabavnik, Box 205

Widen, W. Va., 25. avgusta 1927.

Cenjeni rojak:

Naznamenjam, da sem vašo novo belo harmoniko dobil v torek 23. avgusta. Sem jasno zadovoljen z njo, ima lep glas in je tako fino izdelana. Jaz sem jih težko pričakoval; ali sedaj vidim, da se tako delo ne more tako hitro napraviti. Jaz mislim, da se niste nobenih takoj lepih naredili kot so te moje.

Pozdravljen!

John Grohar, Box 231.

Pristen hmelj in najboljši slad. — Zanesljiv.

Distributor MAX MILLER
114 Jefferson St., Joliet, Ill. Telefon 6399

MI preskrbujemo in prodajamo bonde javnih naprav, industrijske in municipalne bonde.

Popolna postrežba z bondi za investiranje in kopotno prodajo.

Na zahtevo dajemo vse pojasnila K. S. K. Jednote je pri nas kupila že veliko bondov v splošno zadovoljnost.

ACALLYN AND COMPANY

67 West Monroe Street, Chicago, Ill.

NEW YORK, BOSTON, PHILADELPHIA, DETROIT, ST. LOUIS,
MILWAUKEE, MINNEAPOLIS, SAN FRANCISCO.

VEČJI ZASLUŽEK

in boljše delo dobite, ako dobro poznate angleški jezik in ameriško zgodovino. Da spoznate ameriške dogodke, šege in običaje, naročite najnovije knjige.

"Ameriška zgodovina"

ki vam na poljuden, toda zanimiv način orisuje dogodke ameriške zgodovine od začetka do danes. Knjiga obsegajo 280 strani, jo krasijo mnogo lepih slik in velja samo 75 centov, po pošti 85 centov. Morala bi biti v vsaki slovenski hiši. Dobi se samo pri.

Ameriška Domovina

6117 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND, O.

Vaši prihranki

vloženi pri nas, so vedno varni. Vi živite lahko v katerikoli izmed naših držav, in vendar ste lahko vložnik na naši banki, prav kakor bi živel v našem mestu. Pišite nam za pojasnila in dobili boste odgovor z obratno potsto v svojem jeziku. Mi plajemo po a odote obresti na prihranke, in jih pristojemo v glavnici dvakrat na leto ne glede na to ali vi predložite svojo vložno knjigo ali ne. Naš kapital in rezervni sklad v vstopi več kot \$740,000 je znak varnosti za vas denar.

Naš zavod uživa najboljši ugled od strani občinstva, kateremu ima analog nuditi najljubljene postrežbe, in od katerega prejema najizrazitejšo naklonjenost.

JOLIET NATIONAL BANK

CHICAGO IN CLINTON ST. :: JOLIET, ILL.

Wm. Redmond, predst. Chas. G. Pearce